

Ein maður leggur frá sær

Tá okkurt av bløðunum um ársskiðtið gjørdi nógv burtúrur tí at Tórfinn hevði lagt frá sær sum virkisleiðari og blaðstjóri á Sosialinum, var hetta einki nýtt.

Tað vóru mánaðir síðani Tórfinn Smith boðaði frá, at hann vildi leggja blaðstjórastarvið frá sær, meðan vit høvdu vónað, at hann fór at halda fram í starvinum sum virkisleiðari.

Fram til fyrri einum ári síðani røkti Tórfinn eisini starvið sum skrivari í Javnaðarflokkinum.

Men umstøðurnar gjørdur, at hann burtúrur vildi taka seg burtúrur hesum arbeiði. Og nú er hann givin, bæði sum blaðstjóri og sum dagligi virkisleiðarin.

Hóast Tórfinn Smith enn er ungur og maður í bestu árum, hevur hann, nú hann hevur lagt starvið á Sosialinum frá sær, longu, bert 37 ára gamal, sýnt at dugur er í manninum; hann var rættiliga ungur, tá hann kendi, hvat tað var at hava ábyrgdina av einum politiskum flokksblaði og síðani at hava ábyrgdina av einum fittliga stórum virki, sum tað virkið er vorðið, sum Tórfinn byggi upp.

Í ungligaárunum var Tórfinn formaður í SU, ein av ibirtarunum og somuleiðis eisini av blaði ungmannafelagsins, Bergmál. Tórfinn Smith gjørdist blaðstjóri á Sosialinum fyrstu ferð í 1968, tá Villi Sørensen, sáli og Jákup Lindenskov í november 1968 fóru í landsstýri.

Blaðstjórastarvið røkti hann frammi hjá mestsum ólent, samstundis sum hann starvaðist á Veðurstöðini í Havn, Metrologisk Institut.

Tórfinn var tá 22 ára gamal og hjá so ungum manni var tað ikki sum at siga tað, at taka við blaðstjórastarvið við tí, sum hekk uppi í.

Hann skuldi skriva politiskt tilfar — og standa til svars fyrri nógvum av tí, sum kemur í eitt politiskt blað. Tær skulurnar, hann mátti standa undir, vóru víðhvert litið tespiligar.

Men tað var í 1977, at

flokkurin aftur hevði boð eftir Tórfinni. Tá starvaðist hann á posthúsinum í Havn.

Hann hevði sýnt dugnaskap sum fyriskipari. Høvði luttikið á skeiðum innan arbeiðararørluna, verið á arbeiðarháskúlanum í Esbjerg og sum heild nomið kunnleika um javnaðararørluna, so sum honer bygd upp og virkar í Norðurlöndum. Vit kenna hann, sum ein av okkara fáu við góðum organisatjónsevnum, áráði og vilja til at taka tey neyðugu tøkini.

Fyrikomandi er hann, barngóður.

Hóast Sosialurin mong ár var skrivaður og fingin frá hondini við stuðli, sum kundi fáast frá partafólki, skrivaður av politikarum og øðrum sum vóru góð við blaðið og brunnu fyrri hugsjónum javnaðararørlunar, so gekk tað ikki at fáa blaðið nógv út millum manna, um boðskapur javnaðararørlunar skuldi muna.

Vit máttu fylgja við eisini á tí tekniska framtakinginum. Og her vóru vit fyrri tí lagnu, fyrst at okkara Poul Karbech Mouritsen, prentsmiðjumeistari sáli á Heysbreyt, gjørdist so heilsu-brekaður, at hann legði frá sær.

Tá — síðst í 60unum — keypti Javnaðarflokkurin prentsmiðjuna, sum hon stóð.

Vit høvdu tá Tummas Jensen, prentara sála, ættaður úr Fuglafirði, Tommy nevndur og Sámál Olsen, ættaður úr Seldafirði, hann lærði hjá Karbech og helt síðan fram sum prentari.

Tá var tann aldargamla flat-trykkpressan álitið.

Men hon fekk tá skjótt sín deyðadóm. Tað var sum um hon ikki orkaði at liva tá Karbech og Tommy vóru farnir.

Nýggja tíðin kravdi sitt — og ein penan dag var dunið av prentsmiðjuni á Heysbreyt reidiliga horvið; tá eitt ark fór gjøgnum pressuna — tað var hvørt einsærís ført fram við hond — dundi í, so húsinu skuldu og tyktust reidiliga at ristast í grund.

Tá so Tommy gjørdist

sjúkur og eisini mátti leggja frá sær og Sámál stóð einsamallur eftir, var tað sín søk at fáa nýtt fólk til tann gamla meistsum útslitna teknikk. Teir, sum høvdu livað saman við tí gamla og við brekunum uppi, vóru burturi.

Men setimaskinan var komin undir somu lagnu. Var farin at skikka sær heilt illa. Rimuliga saknaði hon og syrgdi Karbech — og nú Tommy eisini mátti leggja frá sær, sveik dirvið reidiliga.

Hvussu Sámál so trampaði og bardi, hon vildi bara ikki akta — og endin var so, at flattrykkpressan, sum hevði áskriftina Kristiania, úr fyrru öld, saman við setimaskinuni, fóru verðsins gongd, til umstoyperingar hjá Absalon Eysturoy — og hava síðani gjørt nyttu upp aftur í øðrum líki til framhaldandi samfelagsgagn.

Tað var undir hesum umstøðum Tórfinn Smith var biðin um at átaka sær leiðsluna av Sosialinum og prentsmiðjuni á Heysbreyt, sum tó var vorðin heldur betur fyrri, tí nú høvdu vit istaðin fingið eina SOLNA offset, men stóðugt flattrykkpressu. Men hetta var tó eitt tekniskt framtak, sum gav okkum ikki heilt smáar trupulleikar, tí tann nýggi teknikkurin sýntist ikki at vera elskaður av prentfólki.

Tað gekk ikki so long tíð, eftir at Tórfinn var komin aftur, til vit máttu sanna, at hentast var at snara lykilin um á Heysbreyt.

Prentararbeiði var nú gjørt á Dimmalætting og síðani hildu vit til í húsunum hjá Dia í Funningsstovu, niðri í Sjúrgøtu, til flutt var út á Argjar í nýggju blaðhúsinu.

Á øllum hesum ymsu stigum hevur tað verið avgerandi, at vit høvdu Tórfinn.

Hann var altíð ibirtarin, tók spurningarnar upp, truplar sum aðrar, til loysin var funnin.

Eyðvitað gjørdist ikki stórtuttan neyðugan pening. Broytingarnar og nýløggingar kravdu sitt — og Tórfinn var aftur tann sum fyriskipaði, so eisini hesin neyðugi lutur var fingin.

Endaúrslitið gjørdist so

at blaðhúsinu á Argjum vóru veruleiki.

Eingin, sum ikki hevur fylgt við í øllum lykkjum á tilikari umlegging, veit hvussu nógv er lagt í av krevjandi mátti og nýskapanevnum.

Men úrslitið var so eisini glasiligt burtúrur.

Vit kunnu vátta, at tað grundarbeiði Tórfinn legði fyrri ein dag gjørdist einastandandi. Men eisini at hetta var tungarbeiði burtúrur.

Tá húsinu á Argjum vóru somikið liðug at farast kundi undir dagliga yrki og fyrsta blaðið varð prentað á Argjum 5. mars 1982, mátti sannast at hetta var stórus dagur, í søguni hjá flokkinum og blaðnum burtúrur. Men samstundis komu uppgávurnar, sum dagliga skuldu loysast.

Starvsfólkatalið var nú vaksið, nú eru heili 15 fólk til at gera blaðið og fáa tað frá hondini frá tí stavurin verður settur á pappir til blaðið liggur á posthúsinum ella í sølubúðini.

Í øllum lykkjum stóð Tórfinn fyrri tilrættarleggingini; at blaðið rakk so langt, at vit í dag hava eitt blað, prýðiligt og tilfarsliga gott og samstundis kunnu boða frá, at blaðið hevur stóru útbreiðsluna millum bløð í Føroyum, tá vit taka almenna

lýsingarblaðið Dimmalætting frá, so er hetta eitt úrslit, sum vit neyvan høvdu rokkiðuttan ein Tórfinn — og í hesum føri Tórfinn Smith.

Tá vit skulu siga okrum farvæl, so er vanligt at ynskja alt gott, happadruða framtíð — og góðan byr.

Eg má viðganga, at vit kenna okkum alt annað enn ósekar í tí, at Tórfinn kendi seg ovbyrjaðan.

Flokkskrivari var hann, blaðstjóri, fyrstakstjóri — ja í mongum føri eisini politiskur sálarlekjari.

Byrða, sum var lögð á herðar hansara nátt sum dag.

Men øðrvisi kundi tað ikki vera, tað var hann, sum mátti taka imóti teim ofta ótakksomum skulunum, sum aloftast ølluttan sjálvur Tórfinn var upphavið til. Men hann gramdi seg ikki um tað.

Ikki vóru tað bert tey víðhvert injurerandi lesarainnleggini, sum so kanska gjørdust drúgt sakarmál, ella ein óhovísk telefonsamrøða, helst frá partafólki, sum lá eftiri á honum einsamøllum.

Tað er takkarlønin blaðstjórin mangan fær. Men hugsjónin um tey mongu kveldini, út á næturnar, tá Tórfinn mestsum setti húsfríðin í vanda fyrri at

tæna sínum starvi og flokkinum.

Víðhvertuttan at geva tí nógmikið gætur, at eisini ein blaðstjóri átti rættin til hvíld og fríløtur.

Tað kann sjálvsagt vera so mangt, ið gjørdi, at hann nú valdi at fara til annað minni altkrevjandi arbeiði, enn tað at vera blaðstjóri og fyrstakstjóri á Sosialinum.

Ti tað er prógvað, at tó er eitt sera ótakksamt starv.

Men tað sum Tórfinn nú skal siggja frá øðrum vinkli, nú hann sleppur undan dagligu figgjarpurningunum og at skula húsast saman við prentarum og blaðfólki.

Ja, man tað ikki vera nakað sum tað at kunna leggja seg úti á víðaveingi ein fagran silvitnisdag, langt burturi á heiði, uppi millum fjalla — har fuglarnir syngja eitt heilt annað lag!

At vera flokkskrivari, blaðstjóri og dagligur virkisleiðari — alt í einum — var ov mikið kravt. Men tú skalt so hava hesa heilsuna.

Vit vænta at tú framvegis verður flokki tinum sum blaði góður í orðum.

Eg veit at vit hava brúk fyrri evnum tinum.

Heilsan
Jákup